

Guerra santa

Vintè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

El papa Silvestre fou el de la pau de Constantí, amb l'Edicte de Milà (313 dC). Aquest concedia l'estatut de religió de l'imperi al cristianisme. L'emperador va cedir el palau de Laterà al pontífex, que el va convertir en la seva residència i seu, la catedral de Roma, de la que es celebra cada any la seva consagració el 9 de novembre. Fou el mateix papa qui, per lluitar contra l'arrianisme, que predicava la sola naturalesa humana de Crist, va convocar el concili de Nicea, en 325. Es deu a aquest mateix bisbe de Roma la nomenclatura del primer dia de la setmana com a diumenge, dia de la resurrecció.

No perquè haguem encetat un nou mil·lenni, dos mil anys de cristianisme i d'Evangelí, s'ha acabat amb la violència, les massacres i els ajustos de comptes. Fins i tot en diumenge, les notícies

s'omplen de venjances, guerres i assassinats. Egipte en 2013, la guerra de Síria o les víctimes dels enfrontaments familiars. Per empitjorar la situació, fins i tot hi ha terminologies que sembla que vagin a favor d'aquests comportaments. Fixem-nos en «divendres de la ira», «guerra santa» o la «guerra justa» del catecisme. Què no eren, sinó, les croades de l'Edat Mitjana, l'enfrontament entre catòlics i protestants a Irlanda del Nord, els talibans a l'Afganistan o la resistència activa dels Germans Musulmans? En tot cas, mal anomenades guerres de religió, sempre tenen al darrera una motivació econòmica, ja no diguem històrica o cultural.

L'evangelí on Jesús es presenta com a motiu de divisió (Lc 12,49-59) es podria entendre com una justificació de l'enfrontament entre les persones, com si ho hagués ordenat ell mateix. Però no es tracta d'una guerra contra els altres, sinó una violència contra si mateix, contra el pecat i la corrupció personal. De fet, una força que ens cal fer per vèncer el maligne: «Lc 12,51 ¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. He vingut a portar-hi divisió. ⁵²D'ara endavant els cinc membres d'una família estaran dividits entre ells: tres contra dos i dos contra tres.»

Jesús aquí no està parlant de l'objectiu sinó de les conseqüències de la seva vinguda: ell va venir a revelar qui són els veritables fills i filles de Déu, els que escolten la seva Paraula i la guarden. ^{Lc 11,28} I, per una altra banda, identificar quins són els fills d'aquest món, que s'oposen als seus desigs. Aquest factor divideix la humanitat en dos bàndols, el dels sants i el dels impius, en un

conflicte perpetu. Ignasi de Loiola en parla en els seus exercicis en l'episodi de la bandera: cal servir un o altre senyor, el rei del cel o el rei de l'avern. Un no es pot quedar neutral o impassible, cal elegir.

Aquestes persones enfrontades per interessos i reis diversos no són a dos puntes del món, distants els uns dels altres, sinó que sovint són veïns, familiars, compartint el mateix sostre. Tantes vegades sentim i experimentem que les forces del bé i del mal s'enfronten en l'interior de la mateixa persona, d'un mateix, en l'íntim de la pròpia consciència.

Crist ens crida a la guerra santa, no contra la gent, no contra els altres, sinó contra nosaltres

mateixos. Ens convida a conèixer-se a si mateix: «Jn 8,7b aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra» o «Lc 6,42b treu-te primer la biga del teu ull». Per això ens cal, primer de tot, identificar les forces contràries al Senyor i, seguidament, militar a favor seu sempre en contra d'aquelles forces contràries. I diem «forces» perquè no les hem d'identificar amb les persones. Els cristians condemnem el pecat però absolem el pecador, encara que, a voltes, signifiqui «dir les veritats per a perdre les amistats».

Ens cal declarar la guerra contra el pecat i els pecats. Diguem-ne alguns, com ara els pecats capitals. L'orgull, com a

complex de superioritat. La baixa autoestima, com a manca d'amor per la creació de Déu en cadascú. La vanitat, que provoca el menyspreu de si mateix al final, fins a la pròpia autodestrucció. L'avarícia, com a cobdícia i recerca de les seguretats materials a costa de la pròpia vida, de la pròpia salvació. La luxúria, que manté l'objectiu del plaer per damunt de l'amor, causant tota mena d'abusos, a adults i a menors, de consum de pornografia, de menyspreu de la dignitat de la dona i de l'home.

La llista podria continuar. La guerra ja ha estat declarada per Jesús, des de la seva encarnació, contra la ficció de voler fer passar el propi ego per damunt de tot, de tots i de Déu. Ell, per contra, és l'únic Senyor que, no tan sols vol la nostra felicitat, no tan sols ens confia el do de la vida, sinó que ja ha lliurat Crist a la humanitat, perquè vencem en ell els nostres enemics: el mal, el pecat i la mort.

